

Zemplínske pero 2015

V októbri sa žiaci našej školy zapojili do 17. ročníka regionálnej súťaže literárnych talentov v oblasti poézie a prózy – Zemplínske pero 2015.

Poslaním tejto súťaže je prispievať k rozvoju pôvodnej literárnej tvorby v regióne Zemplína. Najlepšie literárne práce boli zaslané do Zemplínskeho osvetového strediska – básne od Filipa Ivana, Daniely Porubiakovej a Emy Mackovej.

Môžete si ich prečítať aj Vy.

Teta na výlete

*V široko-d'alekom svete
žije moja milá teta.
Raz rozhodla sa v lete
spoznať kúsok sveta.*

*Pozerajúc mapu sveta,
rozhodla sa - hádaj?!
Že jej prvá veľká cesta
rovinky,
bude navštíviť náš kraj.*

*Chcela vidieť toho veľ'a
za čas veľmi krátky.
Preto na začiatku nášho leta
boli turistické vychádzky.*

*Vihorlat a Morské oko
zvládla veľmi smelo.
Preto na druhý deň skoro ráno
sa jej d'alšej túry zachcelo.*

*V Šírave sa kúpať chcela,
no studená tam voda je.
Zmenili sme teda smer cieľa
a ocitli sa na Vinianskom hrade.*

*Veľmi krátky to bol čas,
vidieť náš kraj celý.
O rok preto príde zas
na taký výlet skvelý*

Filip Ivan, 6. A

Môj Zemplín

*Môj Zemplín stráži Vihorlat,
pod ním Morské oko šíri sa.
V zime pokrýva ho ľad
a stromy krásne belejú sa.*

*Navôkol malé dedinky,
v každej zvony bijú.
To sú tie naše zemplínske
na ktorých ľudia žijú.*

*Zemplín má aj veľ'a hradov,
čo našu históriu tvorili.
No ešte viacej vinohradov,
kde naši otcovia tvrdo robili.*

*Krásny je môj rodný kraj,
tu aj môj otec vyrastal.
Tu je moja rodná dedina
A volá sa Nacina.*

Daniela Porubiaková, 6. A

Celoslovenská literárna súťaž „Dieť a medzi paragrafmi – práva detí očami detí“

V novembri 2015 sa žiaci našej školy zapojili do celoslovenskej literárnej súťaže „Dieť a medzi paragrafmi – práva detí očami detí“, ktorú vyhlásila Rada pre práva dieťaťa v spolupráci s Fakultou masmediálnej komunikácie Univerzity svätého Cyrila a Metoda a finančnou podporou Nadácie Volkswagen Slovakia, v ktorej deti základných škôl reflektujú problematiku ľudských práv z pohľadu dieťaťa.

Najlepšie práce žiakov našej školy si môžete prečítať aj Vy.

Čo by dospeláci nemali robiť deťom

Viem, čo by dospeláci nemali robiť deťom. Môžem zaradom vymenovať niekoľko vecí. Ale som rád, že tie veci ja sám na svojej koži nepoznám, iba z počutia.

Rodičia by sa mali starať o svoje deti tak, ako sa starajú tí moji o mňa a o môjho brata. Naše šťastie a spokojnosť sú pre nich na prvom mieste. Nemyslím len to, že nám kupujú všetko, čo potrebujeme, starajú sa, aby nám nič nechýbalo, ale najmä to, že sa starajú, aby nám bolo s bratom dobre. Aby sme sa dobre cítili, boli spokojní, šťastní a mali dôvod na úsmev a radosť. Sú vždy naporúdzi, keď ich potrebujeme, pomáhajú nám so školou, s učením, chodia s nami na výlety a dovolenky, organizujú oslavy narodenín a podobne. Tešia sa z každého nášho úspechu a prežívajú naše trápenie ako svoje vlastné. Aj moji spolužiaci v škole majú dobrých rodičov, nepočul som ešte od nikoho hovoriť na svojich rodičov niečo zlé, iba ak to, že im nedovolili pozerat' telku alebo im zakázali ísť k počítaču. Ale to sú také maličkosti, ktoré si azda každý z nás niekedy zaslúži. O zlých veciach, čo sa dejú deťom, počujem v televízii a vidím na internete. Rodičia svojim deťom ubližujú, bijú ich a robia im zle. Je mi veľmi ľúto takých detí, ale neviem, ako by som im mohol pomôcť.

Som šťastný, že ja mám takých suprových rodičov.

Filip Ivan, 6.A

Dieť a má dve rúčky – jednu pre mamu a jednu pre ocka

Naša pani učiteľka triedna, ktorá nás učí slovenský jazyk, začala túto tému slovami : „ A ako hovorí Milan Rúfus v básni Modlitba za rodičov - „Dve rúčky deťom stvoril Boh: pre ocka jednu, druhú mame.“

Verše sa mi zapáčili a básničku som si prečítala. Dovtedy som nad tým nerozmýšľala, aké to je super, že mám dve rúčky, pravú a ľavú, ktorými môžem naraz chytiť a objat' dve najmilovanejšie pre mňa bytosti na tomto svete, moju mamku a môjho ocka. A do prostriedku sa ešte zmestí môj brat Tomáš. Srdcia nemám dve, iba jedno, ale je v ňom veľa komôrok pre ľudí,

ktorých ľúbim, okrem mamky, ocka a brata aj pre babky, dedkov, tety, ujev, sesternicu, bratanca, kamarátky, spolužiakov, učiteľky, dvoch kocúrikov a psíka a ešte veľa ďalších. Nie všetky deti majú také šťastie ako ja, mať mamku aj ocka. Jedna ruka im zostáva prázdna a jedna komôrka v srdci smutná.

Som vd'ačná, že mám mamku aj ocka. Nevymenila by som ich za nič na svete.

Simona Lincéniová, 6. A